

Π ρ ό ς

τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος καί

τὸ Ἀρμόδιον Συνοδικόν Δικαστήριον.

Μηνὸς ἐν κη.

Αἱ κατ'αὐτὰς παρουσιασθεῖσαι ἐνώκιον τῆς δημοσίας γνώμης βρεῖ-
σι πράξεις τοῦ κατέχοντος τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν Μακ.
Ἱερωνύμου Κοτσώνη καὶ μάλιστα ἡ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων ἀποκαλυφθεῖσα
τ ε υ δ ή ς β ε β α ῖ ω σ ι ς αὐτοῦ, πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἡ
δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
"ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς τὸ ὅποσον εἶχεν ἀνακοινωθῆ τὸ
κεῖμενον τοῦ σχεδίου τοῦ ἰσχύοντος σήμερον καταστατικοῦ χάρτου τῆς
Ἐκκλησίας μας" (Σημ. ἐννοεῖ τὸ Ν.Δ. 126-1969) "ἐνῶ διετύχασε τὰς
παρατηρήσεις του ἐπὶ πολλῶν ἄλλων σημείων", ἐκί τοῦ σημείου τῆς διαρ-
κοῦς Ἱερῆς Συνόδου (δὲ Ἰσοῦ ἀριθμοῦ ἐκ Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος Ἱεραρχῶν
κατὰ τὴν προβλεπόμενη τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς) κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἀνακηρύξεως
τοῦ αὐτοκεφάλου τοῦ συνοδικοῦ τόμου τοῦ 1850 καὶ τὴν πατριαρχικὴν καὶ
συνοδικὴν πρᾶξιν τοῦ 1928) ἐπὶ τοῦ ἐν λόγω σημείου οὐδὲν ἀπολύτως
παρετήρησεν. Ἐνῶ ἂν ὑποθεθῆ ὅτι οἱ ἰσχυριζόμενοι σήμερον, ὅτι τυχόν
ὁ τρόπος τῆς συγκροτήσεως τῆς Δ.Ι.Ε. ὑψήγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πρῶτον ἐκεῖνο θὰ διεμαρτύρητο, διότι ἡ
ἐκκλησία μας θὰ ἐσφετερίζετο δικαιώματα ἰδικά του" (αὐτῆσι σελίς **11**).
Καίτοι βεβαίως εἶναι τραγικὸν γεγονός ὅτι ὁ νῦν προκαθήμενος τῆς Ἑλ-
λαδικῆς Ἐκκλησίας ἔσφραξε ῥῆξιν αὐτὴν πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Νεωτέρου
Ἑλληνισμοῦ Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τῆς ἀνωτέρω τευ-
δοῦς βεβαιώσεως ἐνώκιον τοῦ Χριστεπινόμενου κληρώματος ἐδημιούργησε δι'
ἑαυτὸν τὰς προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τοῦ άρθρου 8 τοῦ Α.Ν. 214-1967
"περὶ ἀπωλείας τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας", ἐν τοῦτοις ἡ μήνυσις ἦν
ὑποβάλλομεν πρὸς ὑμᾶς κατὰ τοῦ κατέχοντος τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν
θὰ στηριχθῆ μόνον εἰς τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας, οἱ ὅποιοι φυσικῶ τῷ λόγῳ
εἶναι ὑποχρεωτικοὶ διὰ πάντα κληρικόν, μάλιστα δὲ ὅταν οὗτος διετέλε-
σε τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης ἐπὶ τοῦ 1958. Τοῦτο τὸ γεγονός καὶ ἡ παραβί-
σις τῆς εὐαγγελικῆς ρῆσεως "Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναί, ναί καὶ οὐ, οὐ"
ἀποτελοῦσιν ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπιβεβαι-
ωθῶσι "τὰ ἐκκλησιαστικά ἐγκλήματα" περὶ ὧν ὁμιλοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες

καί παραβόστη συνωμοσία καί πατρία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνόμου Κοτῶνη περιέλαβεν, ὡς καθίσταται φανερόν ἐκ τοῦ διασωθέντος αὐτογράφου τῆς ἀπό 9 Μαΐου 1967 ἐπιστολῆς τοῦ Χρυσόστομου τοῦ Β' πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα καί τὴν ἀποκείραν ἀπάτης τοῦ προϋσταμένου του, ἐφ' ὅσον ὁ εἰρημένος ἀειμνήστου Ἀρχιεπίσκοπος ἐνῶ ἤρνηθη νὰ παραιτηθῆ καί δέν παρητήθη, ἐν τούτοις ἐδήλου, ὅτι θά ἦτο ἔτοιμος νὰ κἀμῃ τὴν θυσίαν ταύτην ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως, ἂν διὰ ταύτης, θά εὐδωθῶσι σταθερῶς τὰ ἐπὶ τῆς περιμαχητῆς Κύπρου δικαιώματα τοῦ ἔθνους ἡμῶν, δηλ. ἂν διὰ τῆς μεταθέσεως εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν τοῦ ἤδη Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου βεβαιωθῆ καί κατορθωθῆ ἡ ὀριστικὴ λύσις τοῦ ἐθνικιστοῦ τούτου ζητήματος». Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου ἀποβλέπουσα εἰς βεβαίωσιν τῆς προσωρικῆς ἄρνησάδος του νὰ παραιτηθῆ -τῆ ὑπεβλήθησαν καὶ σελῖδα παραιτήσεως-- συνέβαλε εἰς ἅπερ ἀναφέρεται καί ὁ πατὴρ Ἱερώνυμος - συνέβαλε εἰς τὴν ἄμεσον δημοσίευσιν τοῦ ὑπὸ τῶν συνομητῶν παρασκευαζομένου Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 3, δι' οὗ ἠνοίγη βιαίως ὁ δρόμος διὰ τὴν ἀνάδειξιν του εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν. Σημειοῦντες ὅτι εἰς τὸ βαρὺ παράπτωμα τῆς συνωμοσίας προσετέθη τὸ δεύτερον τῆς ἀποκείρας ἀπάτης προσθετόμεν τὰ ἐπόμενα, ἀριθμοῦντες ταῦτα ἐν συνεχείᾳ.

Τρίτη πράξις. Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἐν λόγῳ Α.Μ. ἐπέτυχε τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἄρθρου τοῦ Ν.Δ. 4589-1966 περὶ ὀρίου ἡλικίας καί διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν ὥστε νὰ ἐκθρονισθῆ ὁ ἄρνηθείς διὰ λόγους κανονικοῦς προϋσταμένός του νὰ παραιτηθῆ καί νὰ κηρυχθῆ διὰ νόμου -τῆ συνεργείᾳ αὐτοῦ ὄντως ἔτι καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαιουκένος ὁ Ἀρχιεπισκοπικὸς θρόνος τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ τὸν καταλάβῃ διὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Παραβίασις τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσοβιότητος τῶν Ἐπισκόπων ὡς παρὰρχαίου θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἐπιτρέπετο νὰ γίνῃ δεκτὴ ὑπ' αὐτοῦ, ἀποῦ μάλιστα ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ συνελευθεῖσα τὸν Ἀπριλίον τοῦ 1966 εἶχε κηρύξει ἀντικανονικὴν καί ἀντισυνταγματικὴν τὴν διάταξιν τοῦ νόμου 4589/1966. Ὁ κληρικὸς καί καθηγητὴς καταλαβῶν, ὡς κατέλαβε τὸν θρόνον, παρεβίασε καί τὴν ἀπόφασιν ταύτην.

Μεγάλην σημασίαν ἔχουν ἐν προκειμένῳ διὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἀδικήματος τῆς συνωμοσίας καί αἱ χρονολογίαι. Τὴν 9ην Μαΐου 1967 ἐστάλη ἡ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Βασιλέα τοῦ Χρυσόστομου τοῦ Β' καί τὴν 10ην Μαΐου ὁ προφανῶς ἔτοιμος ἀπὸ ἡμερῶν ἀναγκαστικὸς νόμος ὑπεγράφη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, αὐθημερόν δέ ὑπὸ τοῦ Ἱπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καί ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Φ.Ε.Κ. 67α)

Τετάρτη προέξις. Διά του άρθρου Ι παρ. 2 του αὐτοῦ νόμου ἐπαύθη ἡ κανονική, νόμιμος καὶ συνταγματική διαρκής Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 112ης συνοδικῆς περιόδου τοῦ 1966 ἕως 1967 ἤτοι τὴν 10ην Μαΐου 1967 ὥστε νὰ δημιουργηθῆ τὸ εἰδικὸν ὄργανον, δι' οὗ εἰς τὸ δυνάτων νὰ γίνῃ δεκτὴ ἢ τε ἐκθρόνισις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἡ ἐκλογὴ διαδόχου του.

Πέμπτη προέξις. Διά του αὐτοῦ άρθρου Ι παρ. 2 ὤρισθη "Ἀριστίνδην" σύνοδος, δηλ. ἐκ τῶν κατὰ τὴν γνώμην τῆς Πολιτείας, οὐχί τῆς Ἐκκλησίας, ἁρίστων Ἱεραρχῶν ὡς τέλειον πολιτικὸν ὄργανον διὰ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν μεταβολὴν εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δι' ἣν οὐδεὶς βεβαίως ἠδύνατο τότε νὰ διαμαρτυρηθῆ, δεδομένου ὄντως ὅτι ἀπὸ 21-4-1967 ἴσχυεν ὁ στρατιωτικὸς νόμος καὶ ἡ λογοκρισία, ὧν ἡ σημασία ἦτο μεγίστη διὰ τῶν συντέλεσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πραξικοπήματος τῆ συνεργεία τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Κοτσώνη, Ἱεραρχῶν καὶ λαϊκῶν, ἐπιδιωκόντων ἀπὸ ἐτῶν τὴν εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν ἔνοδον τοῦ ἐν λόγῳ προθεριέως τῶν Ἀνακτόρων, ἀποτυχόντος νὰ περιληφθῆ εἰς τὸ τρικρόσωκον ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας καταρτιζόμενον ψηφοδέλτιον διὰ τὴν ἐκλογὴν του εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν (1962).

Ἑκτη προέξις. Ἡ σειρά τῶν πράξεων, δι' ὧν συνετελέσθη πλήρως ἡ συνωμοσία κατὰ τῆς προϋπαγεμένης ἄρχῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Κοτσώνη δὲν τερματίζεται διὰ τῶν ἀνωτέρω, διότι ἡ τέλεισις τοῦ προμελετηθέντος ἐκκλησιαστικοῦ πραξικοπήματος ἀπήτει καὶ ἄλλας πράξεις, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρξῃ περιπτώσις παραφωσίας τινος. Οὕτω λήφθη μέριμνα νὰ μειωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν 12 Μητροπολιτῶν, τῶν συγκροτούντων τὴν διαρκὴ Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς ἑπτὰ (7), διότι προφανῶς μόνον τόσοι Μητροπολίται ἦσαν διατεθειμένοι νὰ ψηφίσωσιν τὸν τότε Ἀρχιμανδρίτην Ἱερωνύμον Κοτσώνην ὡς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν. Σημειωτέον, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ νόμῳ ὤρισθη, ὅτι ἡ συγκρότησις τῆς Δ.Ι.Σ. εἶς ἐγένετο κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης (συμφώνως τῷ νόμῳ 3615/1928 καὶ τῆς πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς πράξεως τοῦ 1928) λαμβανόμενων ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῶν ἡνίων χωρῶν καὶ τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ συγκροτηθεῖσα ὁμοῦς "Ἀριστίνδην Σύνοδος" κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ άρθρου Ι παρ. 2 συνεκροτήθη "κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὀριζομένων" ὥστε δὲν ἴσχυσαν δι' αὐτὴν τὰ τῶσον πολῦτιμα διὰ τὴν διοίκησιν καὶ ἀπονομὴν δικαιοσύνης "πρεσβεῖα Ἀρχιερωσύνης".

Ἑβδόμη προέξις. Ἐχρημάσθη ὁμοῦς καὶ ἑτέρα πρῆξις διὰ τὴν συντέλεσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐγκλήματος τῆς συνωμοσίας, ἡ διὰ τοῦ άρθρου 2 παρ. 1 καθορισθεῖσα, καθ' ἣν ἡ ὀρμοδιότης τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος περί έκλογης 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ τῶν Μητροπολιτῶν της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος περιέρχεται ἐφεξῆς εἰς τὴν διαρκῆ 'Ι. Σύνοδον. Οὕτω ἡ ὑφισταμένη ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν διωδικασία καὶ τὰ εἰς τὴν 'Ιεραρχίαν ἀνήκοντα δικαιώματα ἀφαιρέθησαν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐδόθησαν εἰς τοὺς ὀλίγους 'Ιεράρχας, τοὺς δεχθέντας νὰ γίνουν ὄργανα τῆς μετὰ τοῦ πατρὸς 'Ιερωνύμου Κοτσῶνη Πολιτείας, ἥτις δι' ἀνεξελέγκτων Β.Δ. ὤρισεν τὰ μέλη τῆς Ἀριστινίδην Συνόδου. Πρὸς συντελεσὶν τῆς πράξεως ταύτης ἐπανεφέρθησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 1 παρ.

αὶ διατάξεις, Α.Ν. τῆς δικτατορίας 3ης Αὐγούστου 1936 ἥτοι τὰ ἄρθρα 1 τοῦ Α.Ν. 39/1936 καὶ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α.Ν. 1493/1938, δι' οὗ νόμου ἐγένετο τὸ πραξικόπημα εἰς τὴν 'Εκκλησίαν τοῦ 1938, ὅτε ἀντὶ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐκλήγντο ὑπὸ τῆς 'Ιεραρχίας τὴν 5 Νοεμβρίου 1938 διωρισθῆ ὑπὸ τῆς Μικρῆς Συνόδου ὁ Χρῦσανθεὸς πνευματικὸς πατήρ τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Ιερωνύμου.

Ὁγδοῦν προῖξις. 'Αφαιρεθέντος τοῦ δικαιώματος τῆς έκλογῆς τῶν Μητροπολιτῶν ἀπὸ τὴν 'Ιεραρχίαν καὶ δοθέντος τούτου κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν "Ἀριστινίδην" ὡς πολιτικὸν ὄργανον καθωρίσθη, ὅτι αὕτη προτείνει πρεῖς κατὰ πλειοψηφίαν ἢ δὲ κυβερνήσεις ἐκλέγει ὀριστικῶς τὸν ἕναν. Οὕτως ἐξησοφίσθη πλήρως ἡ έκλογή τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Ιερωνύμου ὑπὸ τῶν ἀρχόντων διὰ νὰ γίνῃ κύριος τῆς 'Εκκλησίας.

Ἐνάτη προῖξις. 'Απειθὴ ὅμως τοῦτο δὲν ἦρκει διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διὰ τῆς αὐτῆς παραγράφου κατηργήθη κατὰ τρόπον ἑμμεσον ἄλλ' ἀπολύτως ἀσφαλῆ ὁ κατάλογος τῶν ἐκλογίμων, ὥστε νὰ ἐκλέγωνται διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου καὶ οἱ λοιποὶ Μητροπολίται τῆς ἁγιοκείρας του. 'Εξελέγησαν δὲ κατὰ μεγίστην πλειοψηφίαν οἱ τῶν φιλικῶν πρὸς αὐτὸν ὀργανώσεων. Εἰς τὴν συνωμοσίαν λοιπὸν κατὰ τῆς προϋσταμένης του ἀρχῆς, ἥτοι τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν Κρυσοστόμου τοῦ Β' - ὃν πρὸς εἰρωνίαν ἐπήναισε κατὰ τὴν κηδεῖαν του- περιέλαβε τὴν 'Ιεραρχίαν, τὴν διαρκῆ Σύνοδον καὶ εἴτα περιέλαβεν ὡσαύτως τὴν ἁλλοίωσιν θεσμῶν καὶ τῆς συνθέσεως τῆς 'Ιεραρχίας, ἐπὶ τῇ προφανῇ σκοπῇ νὰ ἀποκτήσῃ πλειοψηφίαν ἐχειροτόνησε 28/ φεβρουαρίου. Εἰς τὴν σειράν τῶν πράξεων τῆς συνωμοσίας, λοιπὸν, περιελήθη ἀναγκαστικῶς ἡ δημιουργία τῆς φετρίας ἥτις ἐβασίλευτο εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην προῖξιν καὶ τῆς ἐπομένης.

δέκατη προῖξις. Διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς συνωμοσίας, τοῦτέστιν τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς ἀπολυταρχίας "τοῦ διὰ τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων ἐπιτυχόντος νὰ κατολήθῃ τὸν θρόνον τῶν 'Αθηνῶν ποτε 'Αρχιεπισκόπου 'Ιερωνύμου Κοτσῶνη, περιελήθη ἀναγκαστικῶς εἰς τὸ πρόγραμμα αὐτῆς καὶ ἡ ἁλλοίωσις ὄχι μόνον τοῦ θεσμοῦ τῆς διαρκοῦς 'Ιερῆς Συνόδου- τοῦτο ἐγένετο πληρέστερον διὰ τοῦ Ν.Α. 126/1969 - ἀλλὰ καὶ τῶν

ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, διότι διὰ τῆς καταργήσεως τῶν ὑπαρχόντων δικαστηρίων, ἦτοι το ὤ α καὶ β βαθμοῦ, καὶ τοῦ ἐκλήτου ὄμοιοι οἱ τῆς ἱε-
ροὶ κανόνες καὶ τὸ κοσμικὸν δίκαιον προβλέπουν. Οὕτως δὲ ἦτο δυνατόν
νὰ ἀποκληρωθοῦν οἱ ἀσπὸς τῆς συννομίας.

Ἔοθεν ἐξεδόθη, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1967 ὁ Δν. Νόμος 214/1967, δι' οὗ
ἐγκαθιδρύθησαν ἀντὶ τῶν κανονικῶν Δικαστηρίων τοῦ Νόμου 5383/1932, δύο ἑκα-
κτα Ἱεροδικεῖα, ἕνα διὰ τοὺς Πρεσβυτέρους, Διάκονοι καὶ Μοναχοὺς καὶ ἕνα
διὰ τοὺς Ἐπισκόπους, δικάζοντα εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν. Οὕτω καθι-
στατο δυνατὴ ἡ ἄμεσος ἐκλογή ἡ ἐπισκόπων εἰς τοὺς θρόνους τῶν καταδικαζομένων.
Διὰ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ τούτου Νόμου ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιβῆται ποινὴ ἔνευ ἐνο-
χῆς, ὥστε νὰ ἀπομακρύνωνται ἀμέσως οἱ Μητροπολίται καὶ οἱ θρόνοι των νὰ δι-
δωνται εἰς πρόσωπα ἀρισμένης κατευθύνσεως. Σημειοῦντες ὅτι ἐπετεύχθη ἔνεκα
τῆς ἀντιδρῶσεως ἡ ἀπομάκρυνσις δύο μόνον Μητροπολιτῶν προσθέτομεν ὅτι ὁ διὰ
τοῦ παρόντος μνησθεὶς ἀπολόγησεν κατὰ τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Νοεμβρ
ου 1972, ὅτι αὐτὸς ἦτο ἐμπνευστὴς τοῦ πρωτοφανοῦς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Νομοθε-
τήματος τοῦ καταλύσαντος θεμελιώδεις ἱεροὺς κανόνας οὓς ἔβρισθη κατὰ τὴν χει-
ροτονίαν του νὰ φυλάττη. Ὅ,τι αἱ ἀποφάσεις τῶν ἑκτάκτων Ἱεροδικείων εἶναι
ἐξ ἐπέφευκτος κανονικοῦ δικαίου ἄκυροι ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω λόγων καὶ τῆς μὴ κανο-
νικῆς συνθέσεως τῶν Δικαστηρίων καὶ ὅτι τότε παρεβίβηθη ἡ σχετικὴ συνταγμα-
τικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου Β τοῦ Συντάγματος 1952 (ἄρθρον 12 τοῦ 1968) περὶ φυ-
σικῶν Δικαστῶν ἦτο κατὰ δόξαν, διότι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ φυσικοὶ καὶ νόμιμοι Δι-
κασταὶ τῶν Κληρικῶν εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε εἰς μὲν τῶς Ἱεραρχίας
αὐτῶν οἱ Ἐπίσκοποι ἐν δὲ τῇ Συνόδῳ οἱ κατὰ τὰ πρεσβεῖα Ἀρχιερωσύνη ἐπιτοῦς
δικάζοντες εἰς δευτέρον βαθμὸν.

1ῆη Πρῶξις: Ἄλλ' ἀμνησθεὶς ἐπιβίβητος τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν κατέστη κα-
τήγορος καὶ Δικαστῆς. Τοῦτο εἶναι τραγικὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἄλλ' ἵνα μὴ
νομισθῆ ὅτι ὑπερβάλομεν τὰ πράγματα πρέπει νὰ παραθεσωμεν ἑναυθὰ (ἴδε συνημ-
μένον παράρτημα) δύο βαρυσήμαντα κείμενα.

α) Τὸ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1968 ἔγγραφο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανε-
πιστημίου Ἀθηνῶν περὶ τοῦ ἀντικανονικοῦ καὶ ἀντισυνταγματικοῦ Ἀναγκαστικοῦ
Νόμου 214/1967. Τοῦτο ἐπεδόθη εἰς τὸν μνησθεὶς καὶ δὲν ἀπήντησεν μέχρι τοῦ-
δε.-

β) Συνέντευξιν τοῦ μηνυομένου δοθεῖσαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν τὴν 13ην Μαρτίου 1968 πρὸς τοὺς ἡμετέρους καὶ ξένους Δημοσιογράφους εἰς τὴν ὁποῖαν αἱ ὁμολογίαι αὐτοῦ εἶναι σημαντικαὶ ἐκθέτουν ὁρὸς αὐτὸν κατὰ τρόπον ἀνεπανδρώτου ὡς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

==

Τὴν ἀλλοίωσιν τῶν θεσμῶν περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω ὡς καὶ τῆς συνθέσεως τῆς τε Ἱεραρχίας καὶ τῆς διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἠκολούθησεν, αὐτοῦ ὄντος ὑπευθύνου Βίσηγητοῦ τῆς Πολιτείας, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1968 ἢ 12ῃ Πρῶξις, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ ποῦ ἔφθασεν ἡ συνεργασία του καὶ τὸ Κοσμικὸν του πνεῦμα μετὰ τῶν ἠκοσμικῶν ἀρχόντων διὰ τὴν κατὰληψιν οὐχὶ μιᾶς ἢ δύο Ἐπισκοπῶν ἀλλὰ πολλῶν.

Πρόκειται περὶ τῆς νέας πρωτοφανοῦς καὶ ταύτης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ Νομικῆς Πρῶξεως τούτεστιν τῆς Δ.Σ.Τ. συντακτικῆς Πρῶξεως δι' ἧς ὠρίσθη, ὅτι ἀποχωροῦσι αὐτοδικαιῶς τῆς θέσεως των τούτεστιν τοῦ θρόνου οἱ συμπληροῦντες τεσσαρακονταετῆ ἀκαρμῆ Ἱερατεία/καὶ τριακονταετῆ/Ἱερατεία/ τοιοῦτοτρόπως κατὰ τρόπον ἐντελῶς Κοσμικὸν καὶ πρωτοφανῆ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τρόπον ὃν οὐδὲ οἱ Πρωτοεστᾶνται ἐσκέφθησαν ποτε/ἀπεμακρύνθησαν τρεῖς Μητροπολῖται. Τὰ ἐκτεθέντα γεγονότα ἦτοι αἱ πρῶξεις τοῦ μηνυομένου διὰ τῆς παρουσίας συνιστῶσι τὰ ἀδικήματα τὰ κολαζόμενα ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων:

1. τοῦ τριακοστοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, 2) τοῦ τρίτου κανόνος τῆς Ἱ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ 3) τοῦ ἴσου τῆς Πρωτοδευτέρας.

Ἱδοῦ τὰ κείμενα:

1ον) τοῦ 30ου Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

Ἱτίς Ἱπισκοπος κοσμικοῖς ἀρχοῦσι χρησόμενος, δι' αὐτῶν ἐγκρατῆς Ἐκκλησίας γένοιτο καθαιρεῖσθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ πάντες. Ἱ Ἱερμηνεῖα τοῦ Πηθαλοῦ λέγει

Ἱ Καὶ αὐτὸς ὁ Κανὼν... διπλῆ παιδεύει ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα λέγων: Ἱ Ἱποῖος Ἱπισκοπος Ἱθέλειν μεταχειρισθῆ ἀρχεντες Κοσμικοῦς καὶ διὰ μεσιτείας αὐτῶν πάρει καμμίαν Ἱπισκοπὴν ἢ Μητροπόλιν

ας καθαίρῃται ἐν ταύτῃ καὶ ας ἀφορρίζεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησία».

* Ἀκόμη σαφέστερον ὁ 3ος κανὼν τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας 787, ὁ καθορίζων, ὅτι ἡ Ἐκκλησίη τῶν ἐπισκόπων γίνεται ὑπὸ μόνων τῶν ἐπισκόπων - ἐξεδόθη ἐν ὄψει καὶ τῆς ἀποτυχίας τῆς Ἰουστινιανοῦ Νομθεσίας περὶ ἀναμλιξως εἰς τὰς ἐκλογὰς ἐπισκόπων Λαϊκῶν ἐκ τῶν προυχόντων - προσέθει "πᾶσαν φήφον γινομένην παρὰ ἀρχόντων ἐπισκόπου, ἡροσβυτέρου ἢ διακόπου ἀκυρον μένειν κατὰ τὸν κανὼνα τὸν λέγοντα εἴ τις ἐπίσκοπος κλπ ὡς ἀνωτέρω ἐγράφαμεν . Ὁ κανὼν προσέθει " δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα προβιβάζεσθαι εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ὑπὸ ἐπισκόπων ψηφίζεσθαι καθὼς ὤρισθη ὑπὸ τῶν κατέρων τῆς Νικαίας (ἐννοεῖ τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς τὸ 325 μ.Χ.).

Δεδομένου δὲ ὄντως ὅτι τὸ Σύνταγμα τοῦ 1952 ἔσχυεν ὅτι ἐξεδόθη ὁ Νόμος 3, ἔπειτα ὅτι ὁ Νόμος οὗτος ἦτο ὄχι μόνον ἀντικανονικός, ἀλλὰ καὶ ἀντισυνταγματικός ἐφόσον τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Συντάγματος οὐδεμίαν ἐπιτρέπει διάκρισιν τῶν ἱερῶν κανόνων.

* Ἀλλ' ἡ παράβασις τῶν ἱερῶν κανόνων δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς ἀνωτέρω, διότι διὰ τῆς χειροτονίας του εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο κανονικῶς κενός - ἡ κήρυξις θρόνου ἐκκλησιαστικοῦ ὡς κενοῦ διὰ Νόμου καὶ ἡ ἐκθρόνησις διὰ πολιτικῆς πράξεως εἶναι πράξεις κανονικῶς ἀπαράδεκται - παρεβλάσε καὶ τὸν 16ον κανὼνα τῆς Πρωτοδευτέρας τῆς 861, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον κατ' ἐξοχὴν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, διότι ὁ ἀείμνητος Χρυσόστομος ὁ Β' κίεσθεὶς ἐπὶ ἡμέρας ἡρηθη νὰ παραιτηθῇ μὲ ἓνα θαυμάσιον γράμμα, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν ἀείμνητον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ βεβαίως καμμίαν τολαύτην εἰς τὸν ὀπισθεν τῶν πιέσεων ἰσάμενον κληρικόν, ὅστις ἐπέδωκε ἀπὸ ἐτῶν νὰ πάρη τὸν θρόνον.

Οὗτος ἐνόμισεν ὅτι ἦτο πλέον οἱ αὐτόν εὐκαιρία νά ἀποκτήσῃ
διὰ τῆς ἀποτελεσματικῆς συνδρομῆς ἀρχόντων τῶν θρόνον τῶν
Ἀθηναίων ἐκθρονίζων τὸν προϋσταμενόν του, ὅτι αὐτόν.

Ἴδου τὸ κείμενον τοῦ κανόνα ὁ ὁποῖος δυστυχῶς διὰ τὸν
μηνυόμενον, ἐφαρμόζεται πλήρως εἰς τὴν περίπτωσιν του, ὅπως
ἀποδεικνύουν τὰ ὁμοιοειθένητα κείμενα.

" Διὰ τὰς φιλονικίας τε καὶ ταραχάς, τὰς ἐκ τῆ τοῦ Θεοῦ
ἐκκλησίᾳ συμβαινούσας καὶ τοῦτο ὀρῖσαι ἀναγκαῖον ἐστὶ τὸ,
μηδενὶ τρόπῳ ἐπίσκοπον καταστήναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἧς ἔτι ὁ
προεσθός ἐστίν, καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ συνίσταται τιμῇ, εἰ μὴ αὐτός
ἐκὼν τὴν ἐπισκοπὴν παραιτήσεται. Χρη γὰρ πρότερον τὴν αἰτίαν
τοῦ μέλλοντος τῆς ἐπισκοπῆς ἐκδιώκεσθαι, κανονικῶς ἐξεταζομένην
ἠεκηκρῆς εἰς πέρας ἄγεσθαι· εἰθ' οὕτω, μετὰ τὴν αὐτοῦ καθαίρε-
σιν, ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν προβιβάζεσθαι." Ὁρθῶς
διὰ βραχέων ἐρμηνεύει τὸν κανόνα ὁ Ἀριστινός (Ἐπίλλη καὶ
Ποτλῆ Σύνταγμα, τόμος 2ος σελίς 701) ὅτι " κατὰ πῆδύνα τρόπον
ἐπιβαινέτω τῆς ἐπισκοπῆς, ἧς ὁ Προεσθός ἔτι ἐστίν". Εἰς τὴν
προκειμένην περίπτωσιν εἶναι ἰδιαζόντως ἐπιβαρυντικόν τὸ γεγο-
νός ὅτι ὁ διὰ τοῦ παρόντος μηνυόμενος κληρικὸς γνωρίζων ὡς
καθηγητῆς τοῦ κανονικοῦ Δικαίου ἡ Ἐκκλησία ἀνέχεται μόνον
τὴν παραίτησιν διὰ λόγους θείας καὶ ἡλικίας ἐπὶ τῇ πραγματι-
κῇ δῆλον ὅτι λόγῳ τῆς ἀδυναμίας ἐκτελέσεως τῶν Ἐπισκοπικῶν
καθηκόντων ἐπεχείρησεν καὶ ἐπέτυχεν διὰ τῶν ἀρχόντων οὓς
διέθετεν λόγῳ τῆς θέσεώς του νά πεύσῃ τὸν προϋσταμενόν του
νά παραιτηθῆ ὥστε νά καταλάβῃ θρόνον κενόν. Μὴ ἐπιτυχῶν τοῦτο
κατεπάτησε τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ δὲν ἐσεβάσθη τὸν πολιὸν
προϋσταμενόν του καὶ ἐπέτυχεν μὲ νόμον νά τὸν ἐκθρονίσῃ καὶ
διορίσας ἐκλεκτορας τῆς ἀρεσκείας του καὶ τῶν πολιτικῶν ἀρ-
χόντων νά καταλάβῃ τὸν θρόνον.

Ἡ παροῦσα μήνυσις γινομένη μέπδον ψυχῆς κατέστη ἀναπόφευκτος διδῶν ἢ συρροή τῶν πράξεων τοῦ μηνυομένου μενιστᾶ ἐγκλήματα ἔκκλησιαστικά βαρβάρτα, ἀπαράδεκτα διὰ κληρικῶν διδάσκοντα μάλιστα κανονικῶν Δίκαιον καὶ ὀφελοντα νά εἶναι τύπος καὶ ὑπογραμῶς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν ἕξιων ἐντολῶν καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων .

^{ὁ ἐπισημ.}
Ὁ Κατήγορος καὶ Δικαστὴς ταῦτοχρόνως, ὁ καταπατήσας τοὺς ἱεροὺς κανόνας διὰ πολλῶν πράξεων, ἃς ἠριθμίσασμεν καὶ περιεγράψαμεν ἐπακριβῶς δεόν νά δικάσῃ κανονικῶς, ἵνα τοῦτο γίνῃ παράδειγμα εἰς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ ὅτι τοὺς κληρικοὺς οἱ ὅποιοι νά μάθωσιν ὅτι ἡ ἔκκλησια ὡς αἰωνόβιος Ὁργανισμὸς μὲ θεμελιώδεις καὶ ἀμετακινήτους δογματικὰς καὶ κανονικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς ἀποβάλλει τοῦ σώματος αὐτῆς τοὺς μάρφιλοδῶξους κληρικοὺς τοῦς μὴ σεβασθέντας τὸν θεῖον καὶ τὸν ἀνθρώπινον νόμον.

Ἡ Ἑλλαδικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύομεν ὅτι θά δικάσῃ μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τὸν πτωστατήσαντα εἰς τὴν ἀλλοίωσιν θεοσμῶν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς ἀιαρκοῦς Συνόδου καὶ τῶν δικαστηρίων καὶ ὑποκεοδόντα εἰς βαρβάρτα ἠθικὰ παραπτώματα εἰς ἃ περιλαμβάνεται δυστυχῶς καὶ ἡ ρῆξις πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ, ἡέου Ἑλληνισμοῦ Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. *ὡς ἐν Παρ.*